

Strøm: I Indledningen til Indfødsretsloven af 15. Januar 1776, der danner Udgangspunktet for hele vor Indfødsretslovgivning, begrundes denne Lov bl. a. med disse Ord: „Billigheden selv vil, at Landets Børn skal nyde Landets Brød, og Fordelene i Staten falde i dens Borgers Lod.“ Denne Betragtning, der oprindeligt medførte, at man fra den danske Stats Side forbeholdt Statens Embeder for danske Statsborgere, har i de Aar, der er gaaet siden, affødt en stedse stigende Tendens hos den danske Lovgivningsmagt til at knytte flere og flere Rettigheder til Statsborgerforholdet, og netop dertor er det af afgørende Betydning saavel for den danske Stat at afgrænse de Personers Kreds, der nyder Statsborgerret, som for den enkelte at opnaa eller bevare den danske Statsborgerret.

Det her fremsatte Lovforslag bygger ligesom den tidligere Indfødsretslov af 1898 paa et nordisk Samarbejde, men medens man ved Loven af 1898 kun naaede til væsentlig Ensartethed for Danmarks og Sveriges Vedkommende, naaede man ved de senere Delegationsforhandlinger, der gik forud for dette Lovforslags Fremsættelse, til ogsaa at faa Norge med, saaledes at man fra Delegationens Side kunde fremsætte et saa godt som ensartet Forslag til Lov om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret for alle de tre nordiske Lande, og man maa selvfølgelig med Glæde hilse enhver Bestræbelse, der udfoldes for at opnaa ensartede Lovgivningsregler for de nordiske Lande. Det Lovforslag, der i sidste Rigsdagssamling fremsattes i det andet høje Ting, var i saa godt som fuld Overensstemmelse med den skandinaviske Delegations Forslag; den eneste Uoverensstemmelse, der var med det svenske og det norske Forslag, var den Uoverensstemmelse, der følger af Reglerne i Grundloven om, at Naturalisation herhjemme kun kan ske ved Lov. Det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister nu har fremsat, er ogsaa ensartet med Delegationsforslaget med Undtagelse af, at §§ 4, 6 og 7 er gaaet ud, og de Ændringer, dette har medført. Jeg skal senere vende tilbage til disse Paragraffer.

Ved Loven af 1898 brød man bl. a. paa to vigtige Punkter med den gældende Ret herhjemme, idet man for det første gennemførte Afstammingsprincippet som Grundlag for Opnaaelse af Statsborgerret og for det andet gennemførte den Bestemmelse, at den gifte Kvindes Indføds-

ret fulgte Mandens, saaledes at en dansk Kvinde, der giftede sig med en Udlænding, derved mistede sin danske Indfødsret, og omvendt den udenlandske Kvinde, der giftede sig med en dansk Statsborger, derved opnaaede dansk Indfødsret. Det gaar paa dette Omraade som saa ofte her i Livet, at man svinger fra den ene Yderlighed til den anden, og Følgen er, at man senere maa til at modificere de Bestemmelser, man har gennemført, idet Udsvinget er blevet for stort.

De nye Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, er først og fremmest Bestemmelsen i §§ 5 og 8 om den gifte Kvindes statsborgerlige Stilling, hvorved man har opnaaet, at den danske Kvinde, der gifter sig med en Udlænding, bevarer sin danske Indfødsret, saafremt hun ikke ved Ægteskabet erhverver fremmed Statsborgerret, og bevarer den, selv om hun ved Ægteskabet erhverver fremmed Statsborgerret, saafremt hun bliver boende her i Riget, idet hun først mister den i det Øjeblik, hun flytter ud af Riget. Den anden væsentlige Ændring er den, at en dansk Mand og en dansk, ugift Kvinde, der er født i Udlandet, og aldrig har boet her i Riget, taber dansk Indfødsret ved det fyldte 22de Aar, for saa vidt ikke særlige Forhold bevirker, at vedkommende har bevaret sin Tilknytning til Danmark. Begge disse to Regler kan man efter min Opfattelse hilse med Glæde. Den første, for saa vidt den i nogen Grad bøder paa den Ubillighed, der er sket overfor den danske Kvinde ved den tidligere Ordning, og den anden, fordi det er rimeligt, at man ikke i Generationer har danske Statsborgere boende i Udlandet, som ingen Tilknytning har til vort Land.

Ved Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting har Repræsentanter for det konservative Parti i Udvalget henledt Opmærksomheden paa to Spørgsmaal. Det første er dette, at man mener, at naar en dansk indfødt Kvinde, der ægter en fremmed, bevarer sin Indfødsret, saa længe hun bliver boende her i Riget, vil den logiske Konsekvens heraf være, at en udenlandsk Kvinde, der gifter sig med en dansk Mand, først opnaar dansk Indfødsret ved at bosætte sig her i Riget. Det andet er en Uoverensstemmelse mellem §§ 6 og 5, hvorved en Kvinde i et specielt Tilfælde kommer til at blive ugunstigere stillet ved at gifte sig med en Mand, der har dansk Indfødsret, end naar hun gifter sig med en Udlænding, et ganske specielt